

OPGEGAAN IN ROOK

(Gone up in Smoke)

Thriller in twee bedrijven

door

GEORGINA REID

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OPGEGAAN IN ROOK - GONE UP IN SMOKE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GEORGINA REID** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN

Rod Lester - leraar

Marian - zijn vrouw

Shelley - leerlinge

Ann - leerlinge

Eric Bowers - vader van leerlinge

Inspecteur Hardwick

Walter Bowers - broer van Eric

Eric en Walter Bowers worden door dezelfde acteur gespeeld, maar om wille van de spanning kan dat beter niet in het programma worden vermeld.

DECOR:

Het stuk speelt zich af in de zitkamer van Rod en Marian Lester op Crockett's Particuliere Kostschool voor Meisjes.

EERSTE BEDRIJF

Scene 1 5 november, om 6 uur 's avonds
(*Guy Fawkes Avond*) *

Scene 2 Een avond, vijf weken later

TWEEDE BEDRIJF

Scene 1 De volgende middag

Scene 2 Tien minuten later

*Noot van de vertaalster: In 1605 werd een mislukte poging ondernomen door enkele ontevreden katholieken om Jacobus I met het Parlement in de lucht te doen springen. (*het Buskruitverraad*) Guy Fawkes, een der hoofdschuldigen, wordt nog steeds op de datum van zijn terechtstelling, 5 november, herdacht met een groots opgezet vuurwerk en een brandstapel waarop een of meer poppen worden verbrand.

EERSTE BEDRIJF SCENE 1

De zitkamer van de Lester's Op Crockett's Particuliere Kostschool voor Meisjes op vijf november. Het is een gezellige, pretentieloze kamer met schoolfoto's aan de muur en veel boeken, overal verspreid. Links zijn openslaande deuren waarvoor de gordijnen zijn dichtgetrokken. Meer naar voren links een groot bureau met stapels schriften. Linksachter staat een grote draaistoel met een hoge rugleuning en tegen de achterwand een theetafeltje, waarop ook glazen en drank. Rechtsachter is een deur naar de hal, een bank rechtsvoor, waarop een doos met vuurwerk. Achterin de kamer staat een rolstoel, waarin een levensgrote en levensechte pop. Alleen zijn rose plastic masker verradt dat het een pop is. Hij heeft een oude verfomfaaide hoed op en draagt een sjaal, donker jasje en broek en wollen handschoenen. Hij heeft geen schoenen aan. Twee meisjes in schooluniform staan er in stille bewondering naar te kijken. Zij zijn allebei ongeveer zeventien jaar oud en hebben een klasseleidster-speld op. Ann is een onopvallend, serieus en teruggetrokken meisje. Shelley is een vrolijke giechelbek. Zij hebben allebei een stapeltje schriften onder de arm. Shelley draait om de pop heen en bekijkt hem van alle kanten.

SHELLEY: Hij is hartstikke goed geworden, zeg!

ANN: Ja, hè? Mevr. Lester heeft hem gemaakt.

SHELLEY: Ja, onze Marian kan er wat van!

ANN: Sht! Straks hoort ze je nog!

SHELLEY: Waar zou ze die afgrijselijke hoed hebben opgescharreld?
Op een rommelmarkt?

ANN: Waarschijnlijk uit de garderobe van de staf.

SHELLEY: Dat jasje is van meneer Lester. Dat heeft hij heel vaak in het weekend aan.

ANN: Dat armoedige geval? Er zit geen model meer aan!

SHELLEY: Wel als hij het aan heeft, hoor. Maar hij zou er in een aardappelzak nog sexy uitzien.

ANN: Sht!

SHELLEY: Het is echt een heel gave pop. Bijna net zo'n stuk als meneer Lester zelf. *(ze gaat op de knieën van de pop zitten en slaat een arm om zijn nek)* Oh, liefste Roddy, waarom heb je zo'n kleur?

ANN: Hou op, Shelley, straks komt er nog iemand binnen.

SHELLEY: Och, hij bloost. Hij denkt, dat ik hem ga kussen.

ANN: Shelley! Laat dat!

SHELLEY: *(kust de pop)* Oh, jij lekker dier, wat ben je wreed! Mijn hart bonst van verlangen, waarom laat mijn omhelzing jou zo koud? Je ruikt wel raar, mijn liefste! Waar zou je van gemaakt zijn?

ANN: Mevr. Lester zei, dat ze hem had opgevuld met houtkrullen van de timmerwerkplaats.

SHELLEY: Oh, daarom heeft hij zo'n bultige schoot.

ANN: Nou, kom eraf, idioot, er komt iemand aan. *(Ann trekt Shelley van de pop af. Ze staat net weer als de deur opengaat. Roderick Lester komt binnen. Hij is een goed uitziende, aantrekkelijke man van ongeveer vijf-en-dertig)*

ROD: Ah, zijn jullie er al, meisjes? Sorry dat ik je heb laten wachten, ik had nog een tweede portie appeltaart genomen.

SHELLEY: Oh meneer! Straks komen ze met de peperkoek en de gepofte appels en dan kunt u niks meer op!

ROD: Ik heb al vaker Guy Fawkes gevierd, Shelley. Ik weet precies hoe dat gaat. Als ik me sta uit te sloven met de knallers en de vuurpijlen storten jullie je als een troep hongerige wolven op al dat lekkers en verslinden het tot de laatste kruimel. Daarom prop ik me van te voren al vol. Zeg, hebben jullie je opstel bij je?

SHELLEY: Ja, meneer. Ik heb vier bladzijden vol geschreven.

ROD: *(doet alsof hij terugdeinst)* Oh, hemel! Moet ik vier bladzijden met jouw abominabele handschrift ontcijferen? Je zou haast denken, dat het geschreven was door een schele Chinees. Nou, leg maar achter op mijn bureau. Vanavond doe ik er toch niets meer aan. Vanavond vieren we feest. Ik weet niet precies waarom. Jullie wel?

ANN: We vieren toch, dat Guy Fawkes geprobeerd heeft het Parlementsgebouw op te blazen?

ROD: Oh ja, dat is waar! En dat was een verrekt goed idee. Daar heeft hij een acht voor verdiend. *(hij pakt een paar andere schriften en geeft die aan hun)* Nou, deze zijn van de vijfde klas. Leg die maar in mijn lokaal en kom om half zeven weer hier om Lachebekje op te halen. *(wijst op pop)*

SHELLEY: Oh, hij is eigenlijk veel te mooi om verbrand te worden.

ROD: Onzin. Hij ziet eruit als een oude oom die te lang is blijven logeren. Als hij nog langer blijft loop ik weg van huis. Hoeveel poppen worden er vanavond verbrand?

ANN: Minstens drie, misschien nog wel meer. Jenkins moet zorgen, dat alles goed gaat bij de brandstapel. Wij mogen niet dichtbij komen van hem.

ROD: Dat is machtswellust.

SHELLEY: En dat is niet het enige wat hij wel lust. De cider vloeit weer

rijkelijk.

ROD: Nu al? Dat is aardig sterk spul. Laat ik niet zien, dat een van jullie er iets van neemt. En denk eraan, om acht uur is er hier koffie met een warm saucijzebroodje voor de klasseleidsters.

SHELLEY: Ja, meneer. Bedankt.

ROD: En nu, wegwezen. Ga maar door de tuindeuren. Dat is korter. *(hij doet de deur van slot en laat ze uit)* En laat de kleintjes niet bij mijn doos met kunstvuurwerk komen. De directrice heeft genoeg sterretjes en ander ongevaarlijk spul voor ze. *(de meisjes gaan af. Hij roept ze na)* O, zeg, Ann, hou die derde-klassers in de gaten, hè, dat zijn allemaal kleine criminelen! *(hij trekt het gordijn opzij, kijkt ze na en blijft in de duisternis staren. Een ogenblik later komt zijn vrouw, Marian, op met een schaal gepofte appels. Ze is een aantrekkelijke vrouw van vijfen-dertig en in vele opzichten dominant)*

MARIAN: Oh, een vuurpijl. Die vind ik altijd zo mooi. Is dat er een van ons?

ROD: Ik hoop het niet. Ik heb gedreigd, dat ze van school gestuurd worden, als ze ook maar zoiets als een Bengaalse lucifer afsteken voordat ik er ben. Zij denken dat het uit veiligheidsoverwegingen is, maar eerlijk gezegd is dat omdat ik niets wil missen.

MARIAN: Jij bent nog erger dan die kinderen.

ROD: Oh, ja? En wie heeft er de hele middag appels staan poffen of haar leven ervan afhing?

MARIAN: De keuken staat er tjok- en tjokvol mee. Ik moet hier maar het een en ander neerzetten. Ik moet de saucijzebroodjes voor de klasseleidsters ook nog ergens kwijt. Wedden dat ze er ontzettend mee gaan knoeien op ons nieuwe tapijt?

ROD: En de hele troep intrappen met hun schattige kleine voetjes?

MARIAN: Wil je even wat ruimte voor me vrij maken op je bureau, lieverd?

ROD: *(maakt wat ruimte)* Ik snap niet wat er zo aantrekkelijk is aan die gepofte appels. Ze kleven aan alle kanten, je krijgt er haast geen hap af en als dat eindelijk is gelukt druipt het zachte binnenste langs je kin en smeer je alles vol met suiker.

MARIAN: Maar ze zien er wel lekker uit; glimmend en bruinebakken en mooi rond.

ROD: *(pakt er een op)* Onderaan zit zo'n heerlijk krokant stukje, dat vind ik het lekkerste van de hele appel. *(hij breekt een stukje af en eet het op)*

MARIAN: Laat dat, snoepkous! Wie wil die nu nog hebben?

ROD: *(legt hem terug)* Niemand ziet dat in het donker.

MARIAN: Hoop jij. Oh, Jenkins heeft eindelijk de schijnwerpers voor

elkaar.

ROD: *(kijkt naar buiten)* Gelukkig. Hij begon al zo'n liederlijke taal uit te slaan, dat ik vreesde voor de gevoelige oortjes van onze meisjes.

MARIAN: *(gaat af)* Gevoelige oortjes? M'n neus! *(komt onmiddellijk weer op met nog een schaal appels)* Je hoeft niet in te zitten over de gevoelige oortjes van die meisjes, hoor. Ze komen dan misschien wel uit de beste families, maar ze kennen alle bestaande lelijke woorden.

ROD: *(neemt de schaal over)* Dat weet ik wel, maar ze spreken ze heel keurig uit. *(hij zet de schaal op het theetafeltje)*

MARIAN: *(ziet de doos met het vuurwerk op de bank)* Oh, je hebt het vuurwerk al open gemaakt! *(ze gaat zitten en bewondert het vuurwerk stuk voor stuk. Het zijn grote en dure dingen)* Oh, Rod, wat een mooie! Moet je dat vuurrad zien; zo groot als een etensbord! Vuurpijlen als raketten! Gillende keukenmeiden. Nero's Nachtmerrie, Komeet van Halley, Zonne-Explosie, nou nou, schitterend. Wie betaalt al dat buitensporigs?

ROD: De ouders, natuurlijk.

MARIAN: Oh, het lijkt me zo heerlijk om rijk te zijn. Kreeg jij zulke dingen toen je jong was?

ROD: Mijn school maakte er nog best een aardige schouwspel van. De jouwe niet?

MARIAN: Dat kun je geloven. Nee, daar deden ze niet aan zulke uitpattingen. Wij spaarden ons zakgeld op en schoten wat pijlen af in de achtertuin. Maar die haalden het niet bij dit hier. Ze kwamen nauwelijks over de schutting. En dan hadden we van die dingen, Romeinse Kandelaars, daar kwam een rookwolkje af en twee gekleurde bolletjes en dat was alles. Maar we amuseerden ons er best mee. Ik vond de sterretjes het leukst. Zo'n pakje sterretjes van een kwartje was voor mij je reinste tovenarij.

ROD: Dat is het nog steeds, weet je dat. Ze zijn duurder geworden maar nog steeds even betoverend. De directrice heeft er een hele stapel van voor de kleintjes.

MARIAN: Mooi. Ik ga proberen of ik er haar een paar kan afschooien.

ROD: Wat heb je een mooie pop gemaakt zeg. Van wie heb je dat geleerd?

MARIAN: Van mijn moeder. Die deed dat elk jaar. Ze spaarde al onze oude kleren op en stopte hem op met krantensnippers en dan mocht ik helpen. Uit de hele buurt kwamen ze kijken als onze pop werd verbrand. Van haar heb ik ook geleerd hoe je appels moet poffen.

ROD: Ik wou, dat ik haar gekend had.

MARIAN: Je had haar vast heel aardig gevonden. Ik wou, dat ze lang

genoeg geleefd had om dit huis te kunnen zien. Dat ze de man van haar dochter nog had leren kennen, leraar aan een van de beste kostscholen in het land. Dat zou ze fantastisch hebben gevonden. *(ze pauzeert verlegen)* Ik hoop, dat ik je niet teleurstel, Rod.

ROD: Jij, en mij teleurstellen?

MARIAN: Ik heb niet dezelfde achtergrond als de meisjes hier. Soms voel ik heel erg dat ik maar uit de arbeidersklasse kom.

ROD: *(duwt de stoel met de pop in de hoek van de kamer)* Wat een onzin, zeg! Jij kunt mij nooit teleurstellen, al zou je er ook nog zo je best voor doen. Voor mij ben jij de ideale vrouw. Je bent mooi, je hebt hersens en karakter en zonder jou ben ik hopeloos verloren, een roepende in de woestijn.

MARIAN: Eerlijk? Meen je dat?

ROD: Ieder woord. Ik dacht, dat je dat wel wist.

MARIAN: Nee. Ik dacht, dat het alleen maar dierlijke lust was.

ROD: Nou, dat doet natuurlijk ook wel mee. *(hij begint haar hartstochtelijk te kussen maar ze worden gestoord door de deurbel)* Verdomme!

MARIAN: Wie kan dat nou zijn? Verwacht je nog iemand?

ROD: Niet dat ik weet. Vijf november is voor mij heilig, dat weet je wel.

MARIAN: *(springt op)* Ik doe wel open, berg jij het vuurwerk maar op. *(Ze gaat af. Rod doet het vuurwerk bij elkaar in de doos. Marian komt weer op met Eric Bowers. Hij is een tamelijk kleine, magere man met een verdrietig gezicht. Ongeveer vijf-en-veertig jaar oud. Hij is gekleed in een donker pak en is zonder jas of hoed)*

MARIAN: Dit is meneer Bowers, Roddy. Hij zou je graag even willen spreken. *(achter Bowers rug wijst ze op haar horloge en gaat dan af)*

ROD: *(steekt zijn hand uit)* Goedenavond, meneer Bowers.

BOWERS: Goedenavond. *(hij negeert Rods uitgestoken hand en loopt door de kamer en gaat uit het raam staan kijken)*

ROD: Ik moet u wel waarschuwen, dat ik om half zeven een belangrijke afspraak heb. *(hij kijkt op zijn horloge)* Dus, meer dan een kwartiertje heb ik niet voor u.

BOWERS: Een kwartier is wel genoeg, meneer Lester. U bent toch meneer Lester? Roderick Lester, de geschiedenisleraar?

ROD: Jazeker.

BOWERS: Ik zou niet graag de verkeerde man te pakken hebben.

ROD: Wilt u niet gaan zitten, meneer... eh... Bowers?

BOWERS: Nee, dank u. *(hij staart uit het raam)* Ik zie, dat de school in de schijnwerpers staat, vanavond.

ROD: Ja, dat hoort erbij. Het ziet er goed uit, hè?

BOWERS: Dat heb ik altijd al gevonden. De school heeft een zeer goede reputatie en de gebouwen zijn prachtig. Toen mijn dochter werd geboren stond voor mij al vast, dat ze hier onderwijs zou volgen. Ik zag al voor me, hoe ze zich in haar jonge jaren de mooie, oude tradities van de school eigen zou maken.

ROD: En is ze nu hier op school?

BOWERS: Dat was ze, tot een paar weken geleden. Sophie Bowers. Misschien herinnert u zich die naam?

ROD: Oh, maar natuurlijk. Een aardig meisje en heel goed in geschiedenis. Ik heb haar na de vakantie nog niet weer gezien. Ze is toch niet ziek, hoop ik?

BOWERS: (*zwaar ademend*) Sophie komt niet meer terug, meneer Lester.

ROD: Oh, dat spijt me, meneer Bowers. Als u ontevreden bent over haar vorderingen zou u eigenlijk met de directrice moeten spreken.

BOWERS: Nee, ik moet u hebben, meneer Lester. Ik ben helemaal van Birmingham hierheen komen rijden om u te spreken. (*pauze*) Waarom hangen al die meisjes zo rond op de speelplaats?

ROD: Die wachten op het vuurwerk.

BOWERS: Oh, ja. Het is Guy Fawkes Avond. Dat was ik vergeten. Het is beter dat ze ons niet zien. (*hij trekt de gordijnen dicht*)

ROD: (*met grote ogen*) Ik begrijp het niet, meneer Bowers.

BOWERS: Nee, dat zal wel niet. Maar dat komt nog wel. Hoeveel mannen zitten er in de staf?

ROD: Eh... drie. Jordan, Shapcott en ik.

BOWERS: Heeft u er wel eens aan gedacht, meneer Lester, als een man leraar wordt op een meisjesschool dat hij zichzelf dan in een beetje aparte positie plaatst? Ze zijn jong en vol romantische ideeën. Een aantrekkelijke man... zal zich vaak het onderwerp weten van hun onvolwassen gevoelens.

ROD: (*in verlegenheid gebracht*) Natuurlijk, dat hoort bij het vak. Daar krijgen we allemaal wel eens mee te maken.

BOWERS: Oh, ja, meneer Lester, is dat zo? En als dat gebeurt, maakt u er dan misbruik van?

ROD: Natuurlijk niet.

BOWERS: Iemand heeft dat wel gedaan. Iemand die door mijn meisje bewonderd werd, maakte op de meest verfoeilijke manier misbruik van zijn positie.

ROD: Bedoelt u....

BOWERS: Ja. Afgelopen juli heeft een van de docenten van deze school mijn dochter verleid.... hij had... eh... vleselijke gemeenschap met haar.. meerdere keren.

ROD: Oh, God, dat is... dat is afschuwelijk! Sophie had naar het hoofd moeten gaan.. naar de directrice...

BOWERS: Ja, of naar mij. Maar dat deed ze niet. Ik neem aan, dat ze het heimelijk heel opwindend vond, zo'n in haar ogen volmaakte en volwassen affaire. Ze realiseerde zich niet, dat ze alleen maar werd gebruikt door een egoïstische, wellustige smeerlap, die uit was op een goedkoop avontuurtje. (*hij wendt zich af*) Oh, God, ik wou, dat ik haar nooit naar een kostschool had gestuurd. Maar mijn vrouw is dood en ik ben heel veel in het buitenland voor mijn werk. Ik dacht, dat ik het beste voor haar deed.

ROD: En dat gebeurde in juli, zegt u?

BOWERS: Ja. En toen begon de vakantie en zag ze hem zes weken lang niet. Aan het eind van de vakantie begon ze zich aardig beroerd te voelen, om de eenvoudige reden dat ze zwanger was.

ROD: (*vol afschuw*) Oh nee!

BOWERS: Waarom verbaast u dat zo? Het is het natuurlijke gevolg van dergelijk gedrag. Aardige jonge meisjes van fatsoenlijke huize hebben niet zomaar de beschikking over anti-conceptie-middelen.

ROD: Meneer Bowers. Dat is afschuwelijk. Hoe ver is ze nu? Ik bedoel, is het al te laat voor...?

BOWERS: Abortus? Is dat het eerste wat u in de gedachten komt? Uiteraard dacht Sophie daar ook aan. Maar, omdat ze bang was... vreselijk bang... voor wat haar vader zou zeggen, deed ze helemaal niets. Bleef zichzelf gewoon wijs maken dat het niet waar kon zijn. Ze zat maar in een hoekje te staren en te denken, dat ze zich moest vergissen, dat God nooit zou toelaten, dat dit haar overkwam. En zo gingen drie maanden voorbij, drie maanden waarin ze niemand deelgenoot maakte van haar geheim. En toen is ze uit wanhoop naar een illegale aborteur gegaan.

ROD: Maar dat was helemaal niet nodig geweest. Er is in het hele land geen kliniek die haar een legale abortus geweigerd zou hebben.

BOWERS: Nee. Maar dat wist zij niet. En zij probeerde vertwijfeld het voor mij geheim te houden. Twee weken geleden sloop ze het huis uit en nam de trein naar Londen. Ze vond het groezelige, vervallen adres, dat iemand achter op haar agenda had geschreven, en met de moed der wanhoop klopte ze aan en onderwierp zich voor een afgrijselijke operatie aan de handen van een ondeskundige charlatan. En het haast onvermijdelijke gevolg was een ernstige infectie, waar ze geen hulp voor zocht tot het te laat was.

ROD: (*geschrokken*) Te laat?

BOWERS: Ja. Sophie is vorige week gestorven. Omwille van het zelfzuchtige genoegen van één man is mijn dochter gestorven. (*Rod*

valt diep geschokt in een stoel) Wat vindt u dat er met die man moet gebeuren, meneer Lester? Hij heeft geen enkele misdaad begaan waar de wet hem voor kan straffen. Ze was meerderjarig, dus op dat punt kunnen ze hem niet pakken. Hij heeft alleen maar een onschuldig meisje bezoedeld en te gronde gericht en haar veel te vroege dood veroorzaakt. Wat voor straf zou hij moeten hebben, denkt u?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto